

ज्ञान-विज्ञान विमुक्तये
Peer Reviewed Refereed &
Previously Listed as
UGC Journal No. 47026

ISO 9001 : 2015 QMS
ISBN / ISSN

ISSN 2319 - 359X

AN INTERNATIONAL MULTIDISCIPLINARY
HALF YEARLY RESEARCH JOURNAL

IDEAL

Single Blind Review

Volume - XII, Issue - II,
March - August - 2024
Gujrati Part - I

Impact Factor - 2023 - 7.537
(www.sjifactor.com)

Ajanta Prakashan

ISSN 2319 - 359X
AN INTERNATIONAL MULTIDISCIPLINARY
HALF YEARLY RESEARCH JOURNAL

IDEAL

Volume - XII

Issue - II

March - August - 2024

GUJARATI PART - I

Peer Reviewed Refereed &
Previously Listed as UGC Journal No. 47026

Single Blind Review

ज्ञान-विज्ञान विमुक्तये

IMPACT FACTOR / INDEXING
2023 - 7.537
www.sjifactor.com

❖ EDITOR ❖

Assit. Prof. Vinay Shankarrao Hatole

M.Sc (Math's), M.B.A. (Mkt), M.B.A (H.R),
M.Drama (Acting), M.Drama (Prod & Dir), M.Ed.

❖ PUBLISHED BY ❖

Ajanta Prakashan

Aurangabad. (M.S.)

CONTENTS OF GUJARATI PART - I

ક્રમ નં.	શીર્ષક અને લેખક	પૃષ્ઠ નં.
1	પર્યાવરણની સામાજિક અસરો ભાવેશ જે. રાવલીયા (ડી.એસ.ઓ.)	1-7
2	શ્રી ગોવિંદગુરુનું જીવન અને તેમના શૌર્ય ગીતો : એક અભ્યાસ ડૉ. ધવલ એચ. જોષી	8-15
3	આર્થિક વિકાસ: મુદ્દા અને પડકારો ડૉ. રાકેશ એમ. ગાંવિત	16-23
4	Green Technology ડૉ. રણજીતભાઈ ગમનભાઈ ગામીત	24-28
5	સાહિત્યમાં આધુનિકતા અને ભાવસંવેદના ડૉ. જિજ્ઞેશ ઉપાધ્યાય	29-37
6	આઝાદીની લડતમાં વલસાડશહેરનું પ્રદાન: ચાંપાનેરી હિનલ પ્રવીણભાઈ	38-46
7	યોગાભ્યાસ Pro. Jamnaben N. Patel	47-54
8	આદિવાસી સમાજમાં ઔદ્યોગિક પ્રક્રિયાના પરિણામે પરંપરાગત સંસ્કૃતિમાં આવેલ પરિવર્તનનો સમાજશાસ્ત્રીય અભ્યાસ ડૉ. જ્યોતિ એમ. કુરાડા	55-63
9	માહિતી તકનીકીનું વૈશ્વિકીકરણ Dr. Jignasaben K. Chavda	64-68
10	"વાંસનો અંકુર" - વ્યક્તિની સ્વતંત્રતા માટેની યાતના કથા ડૉ. મીનાક્ષીબેન આર. પટેલ	69-71
11	દેશી રજવાડું નાંદોદની રાજકીય સ્થિતિ પ્રા. ડૉ. નીમુબેન સોમાભાઈ ચૌધરી	72-79
12	ગ્રામીણ શિક્ષિત યુવા નેતૃત્વ : એક અભ્યાસ ડૉ. સંજય. વી. પટેલ	80-87
13	આદિકવિ વાલ્મીકિ રચિત રામાયણમાં 'રામકથા' એક અભ્યાસ Mistri Shitalben Babulal	88-91

11. દેશી રજવાડું નાંદોદની રાજકીય સ્થિતિ

પ્રા. ડૉ. નીમુબેન સોમાભાઈ ચૌધરી

આ. સિ. પ્રો. ઇતિહાસ વિભાગ-અધ્યક્ષ, સ. વિ. વા. અને વિજ્ઞાન કોલેજ, ખેરગામ.

નર્મદા નદીમાં મળતી કરજણ નદીની પૂર્વે આવેલું નાંદોદ પ્રહેલા નાંદીપુરા તરીકે ઓળખાતું ત્યારબાદ નાંદીપુરા તરીકે ત્યાં ગુર્જર નૃપતિ વંશનું રાજ્ય હતું. નાન્દીપુરા પછી નાન્દીપુર ત્યાર બાદ નંદપુર તરીકે ઓળખાયું અંતમાં નાંદોદ થયું. પ્રારંભમાં નાન્દીપુર અને ત્યારબાદ નાંદોદ તરીકે એક જ હોવાનું રાજપીપળા ઐતિહાસિક પાટનગર પાટણ કરતાં પણ વધુ પ્રાચીન હોવાનું મનાય છે. લાટમાં નાંદોદ અને ચૌલુક્યોનાં તામ્રપત્રોમાં પાટનગર તરીકે નાન્દીપુરનો ઉલ્લેખ જોવા મળે છે.

સંખેડા (હાલ વડોદરા જિલ્લામાં) અને ભરૂચ પ્રદેશ ઉપર કલચૂરી વંશની સત્તા હેઠળ હતી એમાં જયભદ્ર વિતરાગનો પુત્ર દદ્દ બીજો આ વંશનો પ્રતાપી રાજા હતો. તેના પાંચ દાનશાસન છે. (ઈ.સ. ૬૨૯-૬૪૨) મળેલા દાનશાસનોમાં અંકુરેશ્વર (અંકલેશ્વર) ને લગતાં છે. એમાં એની રાજધાની 'નાંદીપુર' જણાવી છે. જયભદ્ર ત્રીજાના સમયમાં પણ નાંદીપુર ઓળખાતું એવું એના ૭૧૦ નાં દાનશાસન પરથી માલુમ પડે છે.^૧

ઈ.સ. ૬૨૯-૪૧માં રાજપીપળા ગુર્જરની રાજધાની હતી. રાજાનો દરબાર ગઢ પીપળાના ઝડપે હોવાથી તે વિસ્તારને લોકો રાજનો પીપળો કહેતા અને ત્યાર પછી રાજપીપળા તરીકે ગામનું નામ રાજાને હોવાનું મનાય છે. દરબાર ગઢ તે રાજપીપળા અને ગામ તે 'નાંદોદ'.^૨

રાજા વેરિસાલજીએ પોતાની માતા નંદકુંવરબાની યાદમાં ત્યાં નંદપુર ગામે નગર વસાવ્યું અને નંદકુંવરબાએ શ્રી નંદકેશ્વર મહાદેવની સ્થાપના કરી. ઈ.સ. ૧૭૧૫માં રાજા વેરિસાલજી ૮૫ વર્ષની વયે પામ્યાં તે પછી તેમના પુત્ર જીતસિંહએ (૧૭૧૫-૧૭૫૪) રાજપીપળાથી ગાદી નંદપુરમાં સ્થાપી નંદપુરનું નામ નાંદોદ પડ્યું જે આજે નાંદોદ તાલુકા તરીકે ઓળખાય છે.^૩

એક વખતનું વિખ્યાત રાજવી નગર રાજપીપળા એક જમાનામાં પ્રથમ કક્ષાનું શહેર ગણતું હતું. સૈકાઓ જૂનો ઇતિહાસ ધરાવતા રાજપીપળાનું મૂળ નામ 'નાંદોદ' હતું. આ રાજપીપળા બ્રિટિશ રાજ દરમિયાન રેવા કાંઠા એજન્સીમાં પ્રથમ નંબરનું રીયાસતી રાજ્ય હતું.^૪ આજનો નર્મદા જિલ્લો એ સમયે ભારતના દેશી રજવાડાઓમાં મહત્વનું સ્થાન ધરાવતું (૧૩ બંદૂકની સલામીનું) રાજપીપળા સ્ટેટ હતું.

એ અર્ધ સ્વતંત્ર ભીલ સંસ્થાઓ સાગબારા તથા વાડી સમાવિષ્ટ હતાં. જેમાં સાગબારા ભીલ એસ્ટેટ લગભગ ૨૦ ગામોનો વિસ્તાર ધરાવતી હતી.”

કહેવાય છે કે અહીં રાજગાદીની સ્થાપના એક પીપળાના વૃક્ષ નીચે થયેલ હોવાથી તે પરથી ‘રાજપીપળા’ એવું નામ પડ્યું તો વળી કેટલાક કહે છે કે પ્રાચીન કાળમાં નર્મદાના દક્ષિણ તટે પીપલોદન નોખવન આવેલ હતું તેના પરથી આ નામ પડ્યું ‘આ પ્રથમ ગાદીનું સ્થાન પીપળા નીચે હતું તેથી રાજપીપળા નામ પડ્યું. પીપળાના વૃક્ષો વધુ હોવાથી પણ રાજપીપળા નામ પડ્યું”

ગુજરાતના સુલતાનના આક્રમણને લીધે નાંદોદનાં ગોહિલ રાજાઓને સાપુતારાની ખીણમાં જવું પડ્યું હતું તથા પીપળાના વૃક્ષ નીચે એ વંશના રાજા હરિસિંહ ગોહિલે(ઈ.સ.૧૪૩૮-૧૪૭૫) આશ્રય લેતા નવા વસાવવામાં આવેલા પાટનગરને રાજપીપળા હાલ જૂનારાજ તરીકે ઓળખાય છે. ઉપલા જૂનારાજ થી અંદાજેક ૩૧.૬૨ કી.મી.દૂર નીચલા જૂનારાજ તરીકે ઓળખાતી જગ્યાએ ગોહિલ વંશના રાજાઓએ વસવાટ કર્યો હોવાનું મનાય છે.(આજે પણ તેના અવશેષો ત્યાં જોવા મળે છે.)”

સવંત ૧૫૧૪માં આવેલા પૃથુરાજજી પહેલાએ રાજતિલક જૂના રાજનાં વસાવાના હાથે કરાવ્યા અને પરથી આ વસાવાની પેઢીમાં જે પુરુષ હોય તેની પાસે જ રાજવંશીઓ તિલક કરાવે એવો કરાવ કર્યો અને અમલ હાલમાં પણ થાય છે. સવંત ૧૬૬૨ થી ૧૬૬૧ ગાદી પર રહેનાર દીપસિંહજીના વખતમાં હાલ રાજપીપળાનાં નામે ચાલે છે. તે સ્થળે ગાદી લાવવામાં આવી અને મૂળ ગાદીનું નામ જૂનારાજ પડ્યું.

સવંત ૧૪૪૨ થી ૧૫૧૪ની વચ્ચે સુલતાન અહમદશાહે બે વાર આ સંસ્થાન પર ચડાઈ કરી હતી તેનથી બચવા તે વખતના રાજા હરિસિંહજીએ રાજપીપળાથી ૧૬ કી.મી.દૂર ‘જૂનારાજ’ તરીકે ઓળખાતાં સ્થળે ત્યાંના ભીલ રાજાની સમંતિથી ગાદી સ્થાપી અને તેના હાથે રાજતિલક કરાવ્યું.

ગેઝેટિયરમાં ઉલ્લેખ કર્યો છે તે મુજબ નાંદોદનાં રાજાને ઈ.સ.૧૩૦૪માં મુસલમાનોને હાંકી કાઢતા પોતાના જિલ્લાઓની રાજધાની બનાવી દીધું. જૂનારાજ ગામે ભીલ લોકો વિના બીજા જઈ શકતા ના હતા. મરસૂકે કેડીના માર્ગો વિકટ હતા. આ શહેર ઈ.સ.૧૭૩૦ સુધી રાજધાની બન્યું. એ દરમિયાન નજીકમાં એક મહાક કિલ્લો બાંધ્યો જે સ્થળ નવા રાજપીપળા તરીકે જાણીતું છે. આ દરમિયાન મુસલમાન હકૂમત બાબરે અને નાંદોદનાં રાજાઓએ પોતાનો વિસ્તાર ફરીથી પાછો મેળવી લીધો ઈ.સ.૧૮૩૦માં જ તેઓ પોતાની નવા રાજધાનીમાં આવી શક્યા.

સોજીત્ર પ્રાશ્નનાથ મહાદેવના શિલાલેખમાં રાજા હરિસિંહ દ્વારા ઈ.સ.૧૪૩૨માં રાજપીપળાની ગાદીની સ્થાપના કર્યાનો ઉલ્લેખ છે.

જૂના અને નવા રાજપીપળાને અનુક્રમે રાજગિરી અને વિંધ્યાગિરી તરીકે પણ ઓળખવામાં આવે છે. વિ.સ.૧૬૭૭નાં જૂનારાજના મંદિરમાંના શિલાલેખમાં રાજગિરીનો ઉલ્લેખ છે. જૂના રાજપીપળાને વિંધ્યારાજ કે વિંધ્યાધિરાજ કહેવાતું તેનો ઉલ્લેખ પણ જૂનારાજનાં રાજકંઠ મહાદેવના શિલાલેખમાં છે.

જેને હાલ જૂનારાજ કહે છે એ નાંદોદની (રાજપીપળા) દક્ષિણમાં ૧૬.કી.મી.નાં અંતરે આવેલ છે. ડુંગરની ટોચ પર જૂનો કિલ્લો આવેલ છે. ઈ.સ.૧૭૩૦માં રાજા જીતસિંહે કરજણનાં સંગમ પર રાજપીપળા વસાવી રાજધાની રાખી પણ ડુંગરની ટોચ પર ઉપર કોટ હતો તે હવે લગભગ નષ્ટ થઈ ગયું છે. તેની આગળનાં લાલ દરવાજાની નીચે નાંદોદથી જૂનારાજ જવાનો ભૂગર્ભ માર્ગ પડે છે. રાજપીપળા વિસ્તાર કરજણ ડેમના જળ વિસ્તારમાં આવી ગયો છે. તા.૦૯/૦૫/૨૦૧૩નાં રોજ જૂનારાજ ગામનાં નાણાંકી રૂબરૂ મુલાકાત લીધી હતી. ૧૪ માર્ચ, ૨૦૧૨, બુધવાર અર્ધ સાપ્તાહિક પૂર્તિમાં ઉલ્લેખ કર્યો છે. તે સમયે રાજપીપળા રાજ્યની એક સમયની રાજધાની એટલે 'જૂનારાજ' કરજણ નદી પરના ડેમને કારણે આજે રાજપીપળાથી અલગ પડી ગયું છે. જૂનારાજની ત્રણ દિશામાં પાણી અને પાછળનાં ભાગે અરવલ્લી પર્વતમાળા આવેલી છે. ગામ સુધી પહોંચવા માટે કરજણ ડેમથી પાણીમાં હોડી દ્વારા હનુમાનદેવ મંડિરથી પણ બોટ દ્વારા જૂનારાજ ગામે પહોંચી શકાતું હતું. પરંતુ ગામના રહેવાસીઓઅના કહેવા મુજબ ૧૪ વર્ષ થયા ડુંગરો કોતરી રસ્તો બનાવાયો છે. પરંતુ એસ.ટી.બસની સુવિધા નથી ૨૦૦૯માં સોલાર કોટ કર્યા બાદ ગામમાં વિજળી આવી છે. ૧ થી ૮ ધોરણની પ્રાથમિક શાળા હોઈ ત્યાંના બાળકો ધોરણ સુધીનો અભ્યાસ કરી વાહન વ્યવહારની પડતી અગવડતાને કારણે પોતાનો આગળનો અભ્યાસ છોડી દે છે.

આમ તો ગામમાં જોવા જેવું કશું નથી પરંતુ પ્રકૃતિના ગોદમાં વસેલા આ ગામને નિહાળીએ તો જોવા મળ્યાનો અસંતોષ થાય ત્યાં સુધીની મુસાફરી રસપ્રદ છે. રાજપીપળાથી કરજણ ડેમ જઈએ તો જૂનારાજ જતી હોડી ઉપડતી હોય એમાં બેસી જવાનું. એક ટેકરીનો ચકરાવો લઈએ હોડી આગળ વધે તો દરથી ગામ દેખાવાનું શરૂ થાય. જૂનારાજ નજીક આવે એટલે તમને અડધો પડધો પાણીમાં ડૂબેલો દેખાય. એ કિલ્લો ૪૦૦ વર્ષ પહેલાં જૂનારાજની રાજધાની હોવાની ચાડી ખાય(આજે પણ ત્યાં તેના અવશેષો મોજૂદ છે) કાંઠા નજીક પહોંચો એટલે ખંડેર હાલતમાં મહાદેવનું મંદિર નજરે પડે નદીના પાણીની વચ્ચે થતી હોવાથી મંદિરમાં ઘણી વખત પાણી ધૂસી જાય છે, ત્યાં શ્રી રાજરાજેશ્વર મહાદેવ, નીલકંઠેશ્વર મહાદેવ મંદિર સૌથી પુરાણું છે. અને તે પાણીમાં ખંડેર અવસ્થામાં જોવા મળે છે. એટલું જ નહિ મસ્જીદ પણ અવસ્થામાં જોવા મળે છે મુસલમાનોની વસ્તી અહીં હશે એમ તેની સાક્ષી પૂરે છે. ઈકબાલભાઈનાં જન્મ મુજબ પાંચથી છ ઘરો મુસ્લિમ પરિવારના વસવાટ કરે છે. મહેલનાં જ્યાં ખંડેરો છે ત્યાં હાલમાં નર્મદાદેવ જ વિધુરબાઈ છે તે ખેતી કરી પોતાનું ગુજરાન ચલાવે છે.

ગેઝેટિયરમાં નોંધ કરી છે તે મુજબ તેરમી સદીના અંતે મોખાડાજી ગોહિલ નામનાં સરદારે ઘોઘામ સ્વાયત્ત રાજ્યની સ્થાપના કરી પરંતુ મુસ્લિમો સામેની લડાઈમાં તે વીરગતિ પામ્યા. આ સરદાર ને રાણીઓ હતી તેમાંની એક પરમાર રાજાની દીકરી અને બીજી પાલિતાણા પાસેના ગામના ઠાકોરની દીકરી મોખાડાજીને પાલિતાણાનાં રાજકુંવરી થી ડુંગરસિંહજી નામે પુત્ર તથા રાજપીપલાના રાજકુંવરી શ્રી સમરસિંહજી નામે પુત્ર થયેલ મુસ્લિમોનાં હુમલાથી બચવા મોખાડાજીએ બંને પુત્રોને મોસાળ મોકલી આપ્યા પછીથી ડુંગરસિંહજી પાલિતાણાનાં શાસક બન્યા અને સમરસિંહજી પોતાના અપુત્ર મામાના વારસદાર તરીકે રાજપીપલાનાં રાજવી બન્યા પરમાર વંશના છેલ્લા રાજવી નંદરાજ પરમાર ને ત્યાં સંતાન નહિ હોવાથી તેમણે પોતાના ભાણેજ શ્રી સમરસિંહને દત્તક લીધો. જે ઈ.સ.૧૩૪૭માં અર્જુનસિંહ નામ ધારણ કરી ગાદીએ બેઠો. આમ સત્તા પરમાર વંશના હાથમાંથી ગોહિલ વંશના હાથમાં આવી અને તેના બે પુત્રો ઉગસિંહજી અને ભાણસિંહજી મૃત્યુ પામતા ભાણસિંહજીનાં પુત્ર ગેમલસિંહજી રાજપીપલાનાં શાસક બન્યો.

સંવત ૧૪૪૨ થી ૧૪૭૨ની વચ્ચે અહમદશાહે રાજ્ય વિસ્તાર વધારવાનાં ભાગરૂપે રાજ્ય કબજે કર્યું ત્યાંના રાજવી ગેમલસિંહજી જંગલમાં નાસી ગયા(૧૪૧૮) પરંતુ તેમના પુત્ર વિજયાપાલજી એ દેંદ્ર સમયમાં રાજપીપલા ઉપર ફરીથી પોતાનો અધિકાર સ્થાપી દીધો. તેમના અવસાન બાદ તેનો મોટો પુત્ર રામસિંહજી (હરિસિંહજી) રાજપીપલાના શાસક બન્યા એ સમયે ફરી બીજીવાર અહમદશાહે ચઢાઈ કરી. આથી રાજપીપલાનાં રાજા છત્રસાલનાં સયુંકત લાશકરોનો સામનો કર્યો પરંતુ અહમદશાહે સયુંકત લગકરોનો પરાજય કર્યો. (૧૪૩૧-૧૪૩૨) અને રાજપીપલાને લૂંટવામાં આવ્યું. રાજા હરિસિંહજી જંગલમાં જતા રહ્યા અને ફરી બાર વર્ષે (૧૪૪૩)માં તેમણે ફરી રાજપીપલા કબજે કર્યું.

સુલતાન મહમૂદ બેગડાના શાસનકાળ દરમિયાન ફરી રાજપીપલા મુસ્લિમોના આધિપત્ય હેઠળ આવ્યું. ઈ.સ.૧૫૧૩ બેગડાના મૃત્યુ બાદ ફરી રાજપીપલા સ્વાયત્ત બન્યું અને તેના શાસકો (હરિસિંહજી વંશજો) એ સ્વતંત્ર રાજવીઓ તરીકે શાસન કર્યું ત્યારબાદ શહેનશાહ અકબરે મુઝફરશાહ પાસેથી ગુજરાત જીતી લીધું. ગુજરાતમાં મુઘલ સૂબેદારોનું શાસન શરૂ થયું. એ સમયે રાજપીપલાનાં રાજવી તરીકે ભૈરવસિંહ હતા. તેમની સાથે નક્કી થયા પ્રમાણે મુઘલોએ વાર્ષિક રૂ.૩૫,૫૫૦ની ખંડણી તરીકે આપવી પડતી જે (૧૭૦૭) ઔરંગઝેબનાં અવસાન સુધી નિયમિત ચાલુ રહી અને પછીથી બંધ થઈ.

ભૈરવસિંહનાં મૃત્યુ બાદ(૧૫૮૩) પૃથુરાજજી ગાદીએ આવ્યા.(૧૫૮૩-૧૫૯૩) પરંતુ સગીર વયના હોવાથી રાજ્યનો વહીવટ તેના નાગર બ્રાહ્મણ મંત્રી વચ્ચત્રવાડી કરતો તેમણે રાજકીય સ્થિરતા સ્થાપી આથી રાજ્યમાં શાંતિ અને સલામતી સ્થપાતાં વેપારની વૃદ્ધિ થઈ અને રાજ્યની આવકમાં વધારો થયો. સમયગાળા દરમિયાન ગુજરાતનો છેલ્લો સુલતાન મુઝફરશાહ ત્રીજો દિલ્હીની નજરકેદમાંથી છટકી

ગુજરાતમાં આવ્યો. વચ્છતવાડીએ તેને આશ્રય આપ્યો. પરંતુ મુઘલ સેના તેને હરાવે આથી તેણે આત્મહત્યા કરી લીધી (૧૫૮૧) અને વચ્છતવાડી વીરગતિને પામ્યા.

ઔરંગઝેબનાં અવસાન બાદ મુઘલ સત્તા નબળી પડતા ગુજરાતના સૂબેદારો પણ સ્વતંત્ર શાસન જમ વતેવા લાગ્યા. આમ ૧૮મી સદીમાં મરાઠી સત્તાનો પ્રભાવ ભારતનાં અન્ય પ્રદેશોની સાથે ગુજરાતમાં પણ ફેલાયો અને આમ મરાઠા સરદારોએ મુઘલ સૂબેદારોને પરાજય આપીને ગુજરાતના અમુક પ્રદેશો કબજે કર્યા. ૧૮મી સદીમાં રાજપીપળાનો પ્રદેશ મરાઠી સત્તાના વર્ચસ્વ હેઠળ આવ્યો અને આ દરમિયાન ગુજરાતમાં ગાયકવાડી સત્તા પ્રબળ બની. આ સમય દરમિયાન રાજપીપળાનાં રાજવી વેરિસાલજી પટેલ હતા. તેમના સમયમાં ધનાજી જાદવની રાહબેરી હેઠળ ગુજરાત પર આક્રમણ કર્યું અને ઔરંગઝેબની સેનાપતિઓ નઝરતઅલીખાન અને જાફરખાનને રાજપીપળાનાં રતનપુર ગામ પાસેની લડાઈમાં મરાઠાઓએ હરાવ્યા ત્યારથી રાજપીપળા રાજ્ય મરાઠાઓના વર્ચસ્વ હેઠળ આવ્યું. પરંતુ વેરિસાલજીનાં પાંચ પાંચ પુત્ર જીતસિંહે મરાઠાઓને હાંકી કાઢી રાજધાની રાજપીપળા થી નાંદોદ બદલી (૧૭૩૦) અને ૧૭૫૪ સુધી સ્વાયત્ત રાજવી તરીકે વહીવટ કર્યો. પરંતુ તેમના અવસાન બાદ તેમના પુત્ર પ્રતાપસિંહજી સમયમાં વડોદરાના રાજા ગાયકવાડ દામાજીરાવે રાજપીપળા પર આક્રમણ કરી નાંદોદ, ભાલોદ, વગેરે અને ગોવાણી નામના ચાર પરગણાની આવકનાં અર્ધા ભાગ પર પોતાનો હક્ક સ્થાપિત કર્યો. તેમના અવસાન બાદ આવનારા તેમના પુત્ર રાયસિંહજીએ પોતાની ભત્રીજાના લગ્ન દામાજી ગાયકવાડ સાથે કર્યા ત્યાર પછી ચાર પરગણાની આવકનો અર્ધો ભાગ જતે કર્યો અને બદલામાં રૂ. ૪૦,૦૦૦ની ખંડણી ગાયકવાડને આપવાની એમ નક્કી કર્યું (ઈ.સ.૧૭૬૪) આ ખંડણીની રકમ વધારીને (ઈ.સ.૧૭૮૧)માં ફતેસિંહ ગાયકવાડે રૂ. ૪૯,૦૦૦ની કરી.

રાયસિંહજી અને અજબસિંહજી વચ્ચે ગાદી માટે વિગ્રહ થયો હતો. તેમાં અજબસિંહજીનો વિજય થયો તેમણે ૧૭ વર્ષ (૧૭૮૬-૧૮૦૩) સુધી રાજ્ય કર્યું. પરંતુ ગાયકવાડે આ ભાઈઓ વચ્ચેના સંઘર્ષનો લાભ લઈને વાર્ષિક ખંડણીની રકમ વધારી દઈને રૂ. ૭૦,૦૦૦ની કરી દીધી (૧૭૯૩) આજ સમય દરમિયાન રાયસિંહજી વસાવા નામના સાગબારાના ભીલ સરદારે બંડ પોકારીને પાંચ ભિલોડી પરગણા કબજે કરી લીધા હતા. નહિ પરંતુ ગુજરાત અને ખાનદેશ વચ્ચેનો વેપારી માર્ગ બંધ કરી દીધો. આથી રાજ્યની વાર્ષિક આવક ઘટી ગઈ.

૧૮૦૩માં અજબસિંહજીનું મૃત્યુ થતાં તેના પુત્ર રામસિંહ અને નહારસિંહ વચ્ચે ગાદી માટે વિગ્રહ થયો. લશ્કરે રામસિંહને ગાદીએ બેસાડ્યો પરંતુ તે વિલાસી હોવાથી તેના સમયમાં રાજ્યમાં અંધારા વ્યાપી આથી ગાયકવાડે આ તકનો લાભ લઈ રાજપીપળા ઉપર આક્રમણ કર્યું. (૧૮૦૫) આમ રાયસિંહજી રૂ. ૧૫,૦૦૦ નજરાણા તરીકે અને રૂ. ૬૬,૦૦૦ વાર્ષિક ખંડણી ગાયકવાડને આપવાનું સ્વીકાર્યું. રામસિંહજી

સમયમાં રચ્યો પચ્યો રહેવાથી તેની જગ્યાએ તેનો પુત્ર વૈભવ પ્રતાપસિંહને ગાદીએ બેસાડવામાં આવ્યો. નહારસિંહે તેને પુત્ર ના હોવાની રજૂઆત કરી અને ગાયકવાડને લવાઈ કરી પરંતુ તેનું પોતાનું દરમિયાન જળવાય રહે તે માટે ૧૮૨૦ સુધી દાવાને લંબાવ્યો. આથી નહારસિંહે બ્રિટિશ સરકારને બંધનનો નિકાલ કરવા માટે રેસીડેન્ટ વીલોબિની નિમણૂક કરી. (ફેબ્રુઆરી-૧૮૨૧)

વીલોબિના ચુકાદા મુજબ નહારસિંહને ગાદી મળી પરંતુ તે અંધ હોવાથી તેના પુત્ર વેરિસાલજીએ રાજપીપળાનાં શાસક ઘોષિત કરવામાં આવ્યો. (નવે.૧૮૨૧) આમ સમજૂતી થયા મુજબ રાજપીપળા પરથી પોતાના બધા હક્કો ગાયકવાડે ઉઠાવી લીધા પરંતુ તેના બદલામાં રૂ.૬૫,૦૦૦ની વાર્ષિક રકમ વેરિસાલજી બ્રિટિશ સરકાર મારફતે રાજપીપળાનાં રાજ્યે ગાયકવાડને આપવાનું સ્વીકાર્યું. (૧૮૨૩) પરંતુ વેરિસાલજી સગીર હોવાને લીધે રાજ્યનો વહીવટ નાયક રેસીડેન્ટ વીલોબીને સોંપવામાં આવ્યો કે જેણે તેના વહીવટકાળ દરમિયાન તેણે સાગબારાના ભીલ ઠાકુરે કુંવર વસાવા રોહોઆના સાંમત રાયસિંહ તરફથી ભીલકવાડાનાં જાગીરદાર બાજુદેમાના બંડ ને શમાવ્યાં એટલુંજ નહિ નાસીરખાન તથા ઉમેદખાન તથા લુંટારા ધનકા જેવા બહારવટિયાને નમાવ્યા. આ વીલોબીએ રાજ્યમાં શાંતિ અને સલામતી સ્થાપવા સાથે જાનદેશની સરહદે ઉપદ્રવ ઉપજાવનાર કુંવરજીવા તેમજ કાલિયા ચમાર નામનાં બે ભીલ સરદારો ને તાણેલી જાનદેશ સાથેનો વેપારી માર્ગ પણ ખુલ્લો કર્યો. આથી રાજ્યની વેપાર વૃદ્ધિ થઈ તથા અવકાશમાં વધારો થયો અને રાજ્યમાં શાંતિ અને સલામતી સ્થપાઈ.

૧૮૩૭માં વેરિસાલજી બીજા પુખ્ત વયના તથા તેમને રાજપીપળાનો વહીવટ સોંપવામાં આવ્યો. આમ, ૧૮૫૦માં બ્રિટિશ સરકારે રાજ્ય પરની દેખરેખ ઉઠાવી લીધી અને વેરિસાલજી બીજા અને ગાયકવાડ સાથે સમજૂતી થઈ એ મુજબ રાજપીપળા રાજ્યમાં પણ કોઈપણ પ્રકારની આંતરિક દરમિયાનગીરી નહિ કરવાની ગાયકવાડે ખાતરી આપી તથા પરગણા પરનો હક્ક ઉઠાવી લીધો તેના બદલામાં રાજપીપળા રાજ્યે વડોદરા રાજ્યની સરહદે આવેલ પોતાનું કર્નાલી ગામ ગાયકવાડને સુપ્રત કર્યું એટલુંજ નહિ પરંતુ ૧૮૫૨-૫૩ વર્ષે ગાયકવાડને રૂ.૭૩,૩૫૧ની રકમ આપવાનું કબૂલ કર્યું. (૧૮૫૨)

સાગબારાના ઠાકોર કુંવરનું ૧૮૫૯માં વસાણ થતાં તેના બે પુત્રો વચ્ચે ગાદી માટે ઝગડો થયો. વેરિસાલજીએ દરમિયાનગીરી કરીને બંને વચ્ચે સમાધાન કરાવ્યું. જે મુજબ સાગબારાની જાગીર જમીન મહેસૂલની આવક બંને પુત્રો રાખે, જ્યારે બાકીની જાગીરની મહેસૂલી આવક રાજપીપળા રાજ્યની તિજોરીમાં જમા કરાવે તેમ નક્કી થયું. આથી રાજ્યની આવકમાં વધારો થયો.

૧૮૫૭ના મહા વિપ્લવમાં રાજા વેરિસાલજી બીજા બ્રિટિશ સરકારને વફાદાર રહ્યા. આ વર્ષે વેરિસાલજીએ બ્રિટિશ સરકારની પરવાનગીથી પોતાના પુત્ર ગંભીરસિંહજીને ઈ.સ.૧૮૫૯માં પોતાની વહીવટી કાર્યો સંયુક્ત વહીવટકર્તા તરીકે નિયુક્ત કર્યા પરંતુ બંને વચ્ચે ઝગડો થતાં ઈ.સ.૧૮૬૮ની સાલમાં તેમ

પામ્યાં અને ગંભીરસિંહજી વિધિસરનાં શાસક બન્યા કે જેમણે ૧૮૫૭માં મુંબઈમાં પ્રિન્સ ઓફ વેલ્સની મુલાકાત લીધી અને ઈ.સ.૧૮૭૭માં વાઈસરોય લોર્ડ લિટનનાં દિલ્હી દરબારમાં હાજરી આપી.

રાજ્યમાં ઈ.સ.૧૮૪૪માં ગેરવહીવટ થતા અંગ્રેજોએ રાજપીપળા રાજ્યનો વહીવટ ખોતાને હસ્તક લીધો જે ગંભીરસિંહજીનાં ૧૮૬૭માં થયેલ મૃત્યુ સુધી ચાલુ રહ્યો. અંગ્રેજ અધિકારી આઈ.સી.એસ.શીવાન, મેજર કેનેડી તથા મેજર સ્નેલ દ્વારા રાજપીપળાનાં થયેલા વહીવટ દરમિયાન રાજપીપળાની રાજકીય તથા આર્થિક ક્ષેત્રે પ્રગતિ થઈ.

૧૮૬૭માં તેમના પુત્ર છત્રસિંહજી ગાદીએ આવ્યા. તેમના દિવાન ધનજીશાહનાં સમયમાં રૂ.૧૪ લાખની બચત થઈ. તેમાંથી અંકલેશ્વર અને નાંદોદ વચ્ચે સાડત્રીસ માઈલનો રેલ્વે માર્ગ બાંધવામાં આવ્યો. ઈ.સ.૧૯૫૧માં તેમનું મૃત્યુ થતા પુત્ર વિજયસિંહજી ગાદીએ આવ્યા તેમના સમયમાં રાજ્યમાં અનેક મોટી ભવ્ય ઇમારતો ૬,૫૦ લાખના ખર્ચે બાંધવામાં આવી. ઈ.સ.૧૯૨૬ અને ઈ.સ.૧૯૨૭માં વાડી અને સાગબારાની જાગીરો રાજપીપળા રાજ્યના વહીવટ હેઠળ મૂકવામાં આવી. મહારાજા વિજયસિંહજીએ ગુજરાતના રાજ્યો મુંબઈ રાજ્યમાં ભલે તે માટે પ્રયત્નો કાર્ય. ઈ.સ.૧૯૭૧માં તેને મળતું સાલિયાણું ભારત સરકારે નાબૂદ કર્યું.

ઈ.સ.૧૯૨૫માં ૧લી જાન્યુઆરીએ રાજપીપળાનાં છેલ્લા સ્વતંત્ર મહારાજા વિજયસિંહે 'નાંદોદ'ને બદલે 'રાજપીપળા' નામની મહોર મારી.

તા.૦૬/૦૬/૧૯૪૮માં રાજપીપળા રાજ્ય સ્વતંત્ર ભારતના મુંબઈ રાજ્યમાં વિલીન થયું. રાજપીપળા ભરૂચ જિલ્લામાં ગણાયું. ભરૂચ જિલ્લામાંથી વિભાજીત થઈ એકવીસમી સદીની હરણકાળ રૂપે રોજ નાંદોદ, સાગબારા અને ડેડીયાપાડા તથા વડોદરા જિલ્લામાંથી તિલકવાડા આમ ચાર તાલુકાઓનો સમાવેશ કરી તા.૦૨/૧૦/૧૯૬૭નાં નર્મદા જિલ્લો અસ્તિત્વમાં આવ્યો જેનું પાટનગર રાજપીપળા રહ્યું.૯૫૨નું તા.૨૮મી ઓક્ટોબરનાં રોજ નાંદોદ તાલુકામાંથી ગરુડેશ્વર નામના નવા તાલુકાની રચના કરવામાં આવતાં હાલમાં નર્મદા જિલ્લામાં કુલ-૫(પાંચ) તાલુકાઓનો સમાવેશ થાય છે. પ્રાકૃતિક સૌંદર્ય અને વનસંપદાથી ભરપુર આ જિલ્લો ગુજરાતની જીવાદોરી સમાન ભવ્ય સરદાર સરોવર ડેમ કેવડીયા કોલોની ખાતે આવેલ છે. આ યોજનાથી આંતરરાષ્ટ્રીય સ્તરે મહત્વનું સ્થાન ધરાવે છે. નર્મદા જિલ્લામાં કુલ પાંચ તાલુકા, ૬૦૯ ગામડા આવેલ છે. ઈ.સ.૨૦૧૧ની વસતી ગણતરી પ્રમાણે જિલ્લાની કુલ વસતી ૫,૯૦,૩૭૯ છે. જેમાં ગ્રામ્ય વસતી ૫,૨૮,૪૨૫ અને શહેરી વસતી ૬૧,૮૭૨ છે. ઈ.સ.૨૦૧૧ની વસતી ગણતરીના અહેવાલ મુજબ જીલ્લાનો સાક્ષરતા દર ૭૩.૨૯% છે. આ જિલ્લો વિંધ્ય-સાતપુડા ગીરીમાળાની વચ્ચે ગુજરાતના દક્ષિણ ભાગમાં આવેલ છે. આ જિલ્લામાં મુખ્યત્વે પાટીદારો ઉપરાંત આદિવાસી જેમકે વસાવા, તડવી લોકોની વસ્તીનું પ્રમાણ વસ્તીનું પ્રમાણ વધુ છે. તથા વિવિધ જાતિઓ જેવી કે કાથુડી,

કોટવાડીયા, દૂબળા, ધાનાકા વગેરે જાતિની બોલી તથા પહેરવેશ અલગ છે. આદિવાસી પ્રજાના સમુદાયોની વિશિષ્ટ અને આગવી જીવનશૈલી છે. આ વિસ્તારની આદિવાસી પ્રજાએ આજના સમયે પણ પરિવર્તનો અને સાંસ્કૃતિક આક્રમણો વચ્ચે પણ પોતાની આગવી સંસ્કૃતિને કબંધ જાળવી રાખી છે.

સંદર્ભ સૂચી

1. ભરૂચ જિલ્લાનું ગેઝેટિયર, પૃ-૫૬૩
2. એજન પૃ-૫૬૪
3. વિકાસનો દશકો, પૃ-૬૧
4. એજન, પૃ-૬૧
5. વિકાસ વાટિકા નર્મદા જિલ્લો, ૨૦૦૮, પૃ-૫૪
6. ભરૂચ જિલ્લાનું ગેઝેટિયર, પૃ-૭૯
7. એજન, પૃ-૭૯
8. વિકાસનો દશકો, પૃ૬૧